

Laila trekt de wc door, gewoon om te checken of hij het doet. Tevreden stapt ze de badkamer van haar gedeelde slaaphut uit en ploft neer op het bed. De kamer stinkt een beetje vindt ze. De wanden zijn bedekt met een laagje plastic met houtmotief. Op sommige plaatsen bolt het op. Als ze erop drukt met haar vinger wipt het heen en weer en maakt een tikkend geluid. Uit een roostertje in het plafond klinkt een stem die vertelt dat ze morgenochtend om 7.00 u in Newcastle zullen arriveren.

De deur zwaait open. Haar vriendin Joey komt binnen en gooit een tas met boodschappen op het andere bed. “Biertje?” Ze proosten op hun exen. “Nog iets leuks ontdekt?”
“Niet echt. De winkels, het restaurant, casino en de koffiobar slaan nergens op, maar het café met de dansvloer zou wel iets voor vanavond zijn, kunnen we lachen.”

Laila wendt haar blik af en staart naar een verdwaalde vlieg die onafgebroken tegen de lamp boven de deur aanvliegt. Ze kent dat gedrag van haar vriendin maar al te goed. Op het moment dat er mannelijke interesse in haar getoond werd, kon de houding van Joey op slag veranderen van toegewijd maatje in aandachtige sexbaviaan. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze ongewild betrokken werd in competitieve spelletjes. “Hebben we nog andere opties?” vraagt ze hoopvol. “We kunnen kotsen op het achterdek, sjansen met de Poolse bemanning, vrachtwagenchauffeurs wakker houden, of gaan slapen,” klinkt het antwoord.

Een paar uur later vertelt een rare gast in een glimmend pak lachend dat de bingo afgelopen is. Zijn tanden zijn zo wit alsof ze net gegijpt zijn. Er valt niets te lachen. Laila is blij dat ze dit evenement gemist heeft. Een keurig geklede man begint op de piano te spelen, die in de hoek opgesteld staat. Joey springt de dansvloer op en steekt haar reet naar achteren, terwijl ze langzaam op de muziek beweegt, alsof ze een natte dweil is die uitgeknepen wil worden.

De pianist zet een sneller nummer in. Hij zingt er nu bij. Joey reageert door nog langzamer te dansen. Ze danst richting de piano en nadert de pianist van achteren. Laila geneert zich. Ze begint hard te hoesten, grist van een willekeurig tafeltje de drankkaart weg en loopt ermee naar Joey. “Wil je iets drinken?” Ze staat tussen de pianist en haar vriendin in en duwt de kaart in haar gezicht. Joey schrikt en maakt een afwerend gebaar. De kaart valt op de grond en belandt onder de piano, naast de glimmende schoenen van de pianist. Joey lacht, duikt zonder te aarzelen onder de piano en duwt het pedaal in, terwijl ze de drankkaart oppakt. Alle tonen verzanden in een keiharde brei.

De pianist stopt geschrokken met spelen. Laila hoort de lach van haar vriendin zich een weg banen door de plotselinge stilte, als een goederentrein door een uitgestorven landschap. De pianist tilt zijn benen op alsof er iemand aan het stofzuigen is en weet zich geen houding te geven. Joey komt met een rood hoofd van onder de piano tevoorschijn. “Are you alright?” vraagt hij. Hij glimlacht en neemt Joey van top tot teen in zich op. “Yes, I am fine, thank you.” Ze steekt haar hand uit en stelt zich voor. “Richard, nice to meet you too,” antwoordt hij. “And you?” “Laila,” antwoordt ze. Ze geeft hem geen hand. Richard kijkt haar even niet-begrijpend aan, maar vraagt dan of ze straks iets met hem willen drinken, als hij klaar is.

“Kom, laten we dansen,” zegt Joey en trekt haar vriendin de dansvloer op. “Doe effe relaxed, joh, het is toch vakantie?” Laila knikt. Ze haalt diep adem en begint mechanisch op de pianoklanken te bewegen als een Nordic walker in een natuureservaat.

Als het laatste liedje aangekondigd wordt, is Joey nog steeds aan het dansen. Richard nodigt haar uit om te komen zingen. Blozend loopt ze naar de piano. In haar beste Frans zet ze een liedje van Jacques Brel in, voordat ze beseft dat hij dat waarschijnlijk helemaal niet verstaat. Hij glimlacht een beetje zuur en kan niets aanvangen met haar gezang. Met een kinderachtig deuntje doorbreekt hij de pijnlijke stilte. Iedereen is blij als het afgelopen is.

“Let’s go,” zegt hij, terwijl hij de piano dichtklapt. Hij strijkt even door zijn haren en vraagt “Can I invite you for a drink?” “Good idea,” zegt Joey en Laila knikt zwijgend. Alhoewel ze Richard duidelijk niet mag, wil ze toch wel mee. Ze kan altijd nog afhaken als ze het niet trekt.

Ze volgen hem door de deur ‘crew only’ en doorkruisen een labyrint met eindeloze gangen en verschillende verdiepingen. Laila beseft dat de optie om af te haken is komen te vervallen. Tenslotte blijft hij staan bij deur nummer 357. “Welcome,” zegt hij en gebaart hen naar binnen te gaan. “Please ignore the mess.” In tegenstelling tot zijn voorkomen is zijn piepkleine hut inderdaad een enorme rommel. De vloer is bezaaid met kleren, dvd’s en tijdschriften. Op de bank ligt een opengeslagen laptop, een stok kaarten en een paar bordspellen. Er is geen andere mogelijkheid om te zitten dan op het bed.

Terwijl Joey de dekens rechtrekt voordat ze plaats neemt, bestudeert Laila een foto die aan de wand hangt. “Your family?” vraagt ze, terwijl ze naar het beeld wijst van een vrouw, die met een klein kindje onder een parasol op het strand zit. Richard kijkt even verschrikt en zegt dan zo neutraal mogelijk. “Yes, that’s my wife and our child. He’s now 3 years old.” Typisch antwoord. Wat kon haar het nou schelen hoe oud dat kind was. Er valt een ijzige stilte. “Do you have a happy marriage?” vervolgt ze, waarop Joey haar onderbreekt. “Hou op, Laila.”

Richard heeft ondertussen een fles wodka in zijn handen. “Do you like this?” Ze knikken allebei en geven de fles door omdat hij alleen maar een bekertje met tandpastasporen heeft, dat op het plankje boven zijn wastafel staat. Dat haar vriendin zo opvallend rustig is, verbaast Laila niks. Had ze zich maar niet zo uit moeten sloven. Joey kijkt afwezig voor zich uit, terwijl Richard, die naast haar zit, steeds een stukje dichterbij schuift, als een vos die het op een kippenhok gemunt heeft. Laila vindt het zo slecht geacteerd dat ze ingrijpt.

“So, what’s the plan?” vraagt ze ongegeneerd. “One after another, all together, or just two of us?” De onnozele blik van Richard komt gespeeld over en Joey vraagt: “What do you mean?” “Well, let’s throw a dice about the further development of this night. Do you have one, Richard? Do you have a dice?” Hij staat op, trekt een buitenlandse versie van Ganzenbord open en houdt het goedgegemikt schuin zodat er een dobbelsteen uit valt. “You mean this?” “Yes, perfect,” antwoordt Laila, terwijl ze hem van de grond raapt. “And a paper and pencil please,” zegt ze gretig. Laila is verbaasd hoe makkelijk het eigenlijk is om de wissel van een denkbeeldig treinspoor om te zetten, zodat de reis ineens heel ergens anders naartoe gaat.

Ze begint driftig te rekenen en roept al snel “Yes, solved! We all get one turn. Throwing 1 or 2 equals 1 point, throwing 3 or 4 equals 2 points, throwing 5 or 6 equals 3 points. 1 point means that you are excluded from tonight’s adventures, if 2 persons are throwing 1, we have to play again. 2 points means that you’ll share the night with 1 other person, depending who else has 2 points, if 2 persons throw 3 points, than we’ll spend the night with the three of us.”

“Ok, nice,” zegt Richard, zich onbewust van de bijbehorende risico’s van dit spel. Laila geeft de dobbelsteen aan Joey. “Doe je mee?” Hoewel ze te dronken is om de spelregels te kunnen herhalen, ziet ze niet in waarom ze niet mee zou doen. “Where?” “Just on the ground,” antwoordt Laila. De dobbelsteen stuit op de vloerbedekking en verdwijnt achter de prullenbak. “4!” roept Laila, terwijl ze de prullenbak optilt. “That means 2 points.”

Richard en Joey kijken alsof ze het in Newcastle horen donderen. “And now?” vraagt Richard. “Now it’s your turn.” “No, no, women first.” Hoewel ze dit normaalgesproken een hopeloos oubollig excuus vindt, protesteert ze nu niet. Na een loodrechte val gooit ze 3. “Also 2 points,” zegt ze. “What does it mean?” vraagt Richard bezorgd. “It depends on you, my friend, if you have 1 point, you are out, and with 3 points, we sleep altogether tonight.” Gelukkig heeft niemand door dat ze nog niet bedacht heeft wat 2 punten zouden betekenen.

Richard neemt een flinke slok wodka en mikt de dobbelsteen krachtig op de grond. Deze ketst tegen de kleerkast, wiebelt even en valt dan op zijn rug. Er is 1 zwart bolletje zichtbaar, precies in het midden. “You are out,” zegt Laila, zonder moeite te doen haar vreugde te onderdrukken. “Kom, we gaan, hij heeft verloren.” vervolgt ze tegen Joey. “Can you please bring us to the exit?”